

Sygn. akt II K 292/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Marta Czapska

przy udziale Prokuratora Piotra Barczewskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4.12.2018 r.

sprawy przeciwko

P. K. urodz. (...) w S.

syna J. i B. z d. O.

oskarżonego o to, że w okresie od 1 lipca 2017 roku do 6 października 2017 roku w L., woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętych zamiarem nie wywiązania się z warunków umowy, poprzez wprowadzenie w błąd doprowadził A. Ż. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3.000 zł w ten sposób, że w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci potwierdzenia przelewu kwoty 3.000 zł na rachunek A. Ż. numer (...), tytułem „zaległości za czynsz”, a następnie wykonał jego zdjęcie, które wysłał w dniu 27.09.2017 roku mailem z adresu (...) na adres (...), czym działał na szkodę ww.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz A. Ż., poprzez uiszczenie kwoty 2.576 (dwóch tysięcy pięćset siedemdziesiąt sześć) złotych i 71 (siedemdziesiąt jeden) groszy.

III. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego C. J. kwotę 442 (czteryście czterdzieści dwa) złote i 80 (osiemdziesiąt) groszy tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

IV. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 292/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 4 grudnia 2018 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzona A. Ż. w dniu 1 lipca 2017 r. zawarła umowę najmu mieszkania w L. z N. K.. N. K. zamieszkała w tym mieszkaniu wraz z mężem – oskarżonym P. K. i ich córką. Strony ustaliły wysokość czynszu na kwotę 1.400 złotych miesięcznie i spłatę należności za media, płatnością czynszu i innych opłat zajmował się oskarżony. Od początku oskarżony nie regulował opłat w wymaganych kwotach, w dniu 10 września 2017 r. zaległość wynosiła 1.577 złotych, pokrzywdzona domagała się spłaty zaległości lub rozwiązania umowy, łącznie do spłaty wynajmujący mieli zatem około 3.000 złotych do końca września 2017 r. Oskarżony w dniu 11 września 2017 r. zapewnił pokrzywdzoną o woli spłaty należności, pokrzywdzona wyznaczyła ostateczny termin ich uregulowania do końca września 2017 r. W dniu 26 września 2017 r. oskarżony wpłacił w placówce Poczty Polskiej na rachunek V. kwotę 1 złoty, następnie przerobił potwierdzenie wpłaty w ten sposób, że wskazywało ono wpłatę kwoty 3.000 złotych na rzecz A. Ż. ze wskazaniem tytułu zapłaty „zaległość za czynsz” i przesłał mailem ten dokument na adres mailowy pokrzywdzonej w dniu 27 września 2017 r. Celem działania oskarżonego było wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do spłaty zaległości i dalsze zamieszkiwanie w jej mieszkaniu bez płatności za czynsz. Pokrzywdzona sprawdziła czy oskarżony dokonał wpłaty na konto bankowe i po uzyskaniu informacji, że pieniądze nie wpłynęły na jej konto udała się do Placówki Pocztovej w L. przy ul. (...), gdzie dowiedziała się, że oskarżony dokonał wpłaty w kwocie 1 złotych na rzecz V.. Oskarżony w dniu 1 października 2017 r. został zatrzymany i osadzony do odbycia kar pozbawienia wolności. Pokrzywdzona zażądała od N. K. opuszczenia wynajmowanego lokalu, ta wyprowadziła się wraz z córką na początku października 2017 r. Zaległość za użytkowanie lokalu pokrzywdzonej, po potrąceniu kaucji wyniosła kwotę 2.576,71 złotych i do czasu rozpoznania sprawy nie została uregulowana.

Dowód:

- zeznania A. Ż. (k. 1v-2,13v,130v),
- wyjaśnienia oskarżonego (k.67),
- zeznania N. K. (k.9v),
- umowa (k.15-20),
- pisma pokrzywdzonej i oskarżonej (k.21-39),
- potwierdzenie wpłaty (k.4).

Oskarżony podczas postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.67). Stwierdził, że podrobił potwierdzenie wpłaty kwoty 3.000 złotych na rzecz pokrzywdzonej, dokonał tego na komputerze i wysłał zdjęcie mailem na adres pokrzywdzonej. Chciał później zapłacić, ale został zatrzymany, spłaci zaległość po wyjściu z Zakładu Karnego.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej (k.1v-2,13v,130v), zeznaniach N. K. (k.9v), treści korespondencji stron (k.21-39) oraz potwierdzeniu wpłaty (k.4).

Pokrzywdzona A. Ż. zeznała podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym (k.1v-2), że wynajęła mieszkanie oskarżonemu i jego żonie, najemcy od początku zalegali z płatnościami, kontaktowała się w tej sprawie z oskarżonym, ten zapewniał ją, że ureguluje zaległości. W dniu 27 września 2017 r. przesłał jej mailem zdjęcie dowodu wpłaty na kwotę 3.000 złotych, czyli kwotę, którą wówczas zalegał wobec niej. Po kilku dniach udała się na Poczte, by potwierdzić dokonaną wpłatę, gdyż pieniądze nie wpłynęły na jej konto. Okazało się, że oskarżony w Placówce Pocztovej wpłacił kwotę 1 złoty na rachunek V.. Udała się do N. K., ta stwierdziła, że mąż wyjechał, ale dowiedziała się od gospodyni domu, że w dniu 2 października 2017 r. został zatrzymany przez Policję. Podczas

kolejnego przesłuchania (k.13v) zeznała, że N. K. wyprowadziła się na początku października 2017 r., ostateczna kwota zaległości wynosi 2.576,71 złotych. W trakcie rozprawy zeznała (k. 130v), iż oskarżony z żoną i z dzieckiem wynajmowali od niej mieszkanie. Od samego początku jak się wprowadzili był problem z uzyskaniem pieniędzy, musiała prosić o wpłatę pieniędzy, zbierała się zaległość około 3.000 zł. Oskarżony mówił, że te pieniądze wpłynęły na jej konto, pokazał jej potwierdzenie, poszła z tym potwierdzeniem na Poczcie i dowiedziała się, że w tym dniu oskarżony robił przelew ale na 1 zł. Oskarżony potem miał wyłączony telefon, jego żona opuściła mieszkanie, obiecała, że spłaci zadłużenie na raty, ale nie dostała żadnych pieniędzy od niej.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, zeznaniach N. K. (k.9v), treści umowy (k.15-20) oraz korespondencji między stronami (k.321-39).

Świadek N. K. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.9v), że jest żoną oskarżonego. Od lipca 2017 r. wynajmowała mieszkanie wraz z mężem i nieletnią córką. Rozliczeniami zajmował się oskarżony. W październiku 2017 r. A. Ż. poinformowała ją o zaległości w płatnościach, nie zdażyła o to spytać męża, gdyż w dniu 1 października 2017 r. został zatrzymany. Nie wiedziała o podrobieniu dowodu wpłaty przez męża.

Zeznania te zasługują na wiarę, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, zeznaniach pokrzywdzonej, treści umowy (k.15-20) oraz korespondencji między stronami (k.321-39).

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów wymienionych na k. 131, poza potwierdzeniem wpłaty z k.4 został sporządzony przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty były sporządzone obiektywnie i nie zachodzą wątpliwości odnośnie ich autentyczności. Stąd dokumenty te stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego. Nie budzi wątpliwości, że potwierdzenie wpłaty z k. 4 zostało podrobione przez oskarżonego, gdyż do tego się przyznał, a wpłaty takiej nie dokonano, jak wynika z zeznań pokrzywdzonej.

Ustalony stan faktyczny tworzy spójną, logiczną całość, poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu nie budzą wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony wraz z żoną w lipcu 2017 r. zawarł umowę najmu 2-pokojowe mieszkania, oskarżony zajmował się rozliczeniami finansowymi i wiedział czy zdoła zarobić wystarczająco dużo pieniędzy, by przy niezbędnych wydatkach zapewnić comiesięczną spłatę czynszu w wysokości 1.400 złotych oraz opłaty za media. Jak wynika z wzajemnych rozliczeń stron, oskarżony nie zapewnił jednak dochodów wystarczających do bieżącego regulowania czynszu i innych opłat, zaległość wobec pokrzywdzonej narosła na początku września 2017 r. do kwoty około 1.500 złotych i pokrzywdzona domagała się spłaty zaległości. Oskarżony wówczas zapewniał, że ureguluje należność, a gdy okazało się to niewykonalne przy jego dochodach, podrobił potwierdzenie przelewu i przesłał je pokrzywdzonej jako autentyczne. Mimo, że nie dokonał żadnej wpłaty na rzecz pokrzywdzonej podrobione potwierdzenie przelewu wskazywało, że oskarżony w dniu 26 września 2017 r. wpłacił na rzecz pokrzywdzonej kwotę 3.000 złotych.

Oskarżony działając celowo i umyślnie z zamiarem bezpośrednim doprowadził pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wprowadzenie w błąd co do zaspokojenia roszczenia i w ten sposób uzyskał możliwość dalszego zajmowania mieszkania, mimo że nie płacił uzgodnionego czynszu. Przemawia to jednoznacznie za uznaniem, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, który słusznie Prokuratura określiła jako występki z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu był znaczny, ze względu na niemalą wartość bezprawnie uzyskanych korzyści majątkowej i wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do uregulowania należności oraz podrobienie w celu użycia za autentyczny dokumentu. Znaczny był również stopień winy oskarżonego, ze względu na umyślne działanie i celowe wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do spełnienia roszczenia i możliwość uzyskania przez to dalszego korzystania z lokalu, bez ponoszenia kosztów z tym związanych.

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości i ewentualnie konieczność naprawienia wyrządzonej szkody. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słuszych interesów innych osób oraz wskazywanie, że reguły współżycia społecznego wykluczają doprowadzanie innych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem oraz podrabiania dokumentów.

Oskarżony ma 34 lata, jest żonaty, ma na utrzymaniu dwoje dzieci, zdobył wykształcenie zawodowe i zawód handlowca, odbywa kolejne kary pozbawienia wolności i nie osiąga dochodów, był 6 razy karany, w tym 2 razy za podobne czyny (k.115).

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione okoliczności wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być wobec oskarżonego kara 8 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta nie podlega warunkowemu zawieszeniu jej wykonania, zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k., gdyż oskarżony był już karany na karę pozbawienia wolności (k.115). Pokrzywdzona doznała szkody związanej z przestępczym działaniem oskarżonego i ten niewątpliwie powinien ją naprawić, by przywrócić naruszony porządek prawny.

Obrońca z urzędu wykonał swoje obowiązki, lecz nie uzyskał stosownego wynagrodzenia, stąd Sąd przyznał mu to wynagrodzenie ze środków budżetowych.

Oskarżony odbywa kolejne kary pozbawienia wolności, nie ma dochodów, a powinien naprawić szkodę, stąd Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu kosztów sądowych, uznając że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.